YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTIN MÄÄRÄYS
17 päivänä heinäkuuta 2001 *

Asiassa C-180/01 P-R,

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään A. Whelan, jota avustaa barrister J. E. Flynn, prosessiosoite Luxemburgissa,

valittajana,

jossa valittaja vaatii muutoksenhaussaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (toinen jaosto) asiassa T-89/98, NALOO vastaan komissio, 7.2.2001 antaman tuomion (Kok. 2001, s. II-515) täytäntöönpanon lykkäämistä

ja jossa muina osapuolina ovat

National Association of Licensed Opencast Operators (NALOO), kotipaikka Newcastle upon Tyne (Yhdistynyt kuningaskunta), edustajinaan barrister M. Hoskins ja solicitor A. Dowie, prosessiosoite Luxemburgissa,

kantajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

British Coal Corporation, kotipaikka Lontoo (Yhdistynyt kuningaskunta), edustajinaan D. Vaughan ja D. Lloyd Jones, QC, ja solicitor C. Mehta,

International Power plc, aikaisemmin National Power plc, kotipaikka Lontoo (Yhdistynyt kuningaskunta), edustajinaan D. Anderson, QC, barrister M. Chamberlain ja solicitor S. Ramsay,

ja

PowerGen (UK) plc, aikaisemmin PowerGen plc, kotipaikka Lontoo, edustajinaan K. P. E. Lasok, QC, ja solicitor N. P. Lomas,

väliintulijoina ensimmäisessä oikeusasteessa,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTTI,

kuultuaan julkisasiamies S. Alberia,

on antanut seuraavan

määräyksen

1 Euroopan yhteisöjen komissio on yhteisöjen tuomioistuimeen 23.4.2001 toimittamallaan valituksella hakenut EHTY:n tuomioistuimen perussäännön

49 artiklan nojalla muutosta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-89/98, NALOO vastaan komissio, 7.2.2001 antamaan tuomioon (Kok. 2001, s. II-515; jäljempänä riidanalainen tuomio), jossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumosi komission 27.4.1998 tekemän päätöksen IV/E-3/NALOO, jolla tämä hylkäsi National Association of Licensed Opencast Operatorsin (jäljempänä NALOO) tekemän kantelun, jossa väitettiin Central Electricity Generating Boardin (sähköntuotannon keskusvirasto; jäljempänä CEGB) ja British Coal Corporationin (jäljempänä British Coal) soveltaneen syrjiviä ostohintoja ja kohtuuttomia louhintalupamaksuja toimiluvalla tuotettuun hiileen.

2 Yhteisöjen tuomioistuimeen 22.5.2001 toimittamallaan hakemuksella komissio vaatii puolestaan HT 39 artiklan nojalla yhteisöjen tuomioistuinta määräämään riidanalaisen tuomion täytäntöönpanon lykkäämisestä siinä määrin kuin kyseisessä tuomiossa velvoitetaan komissio tutkimaan NALOO:n 29.3.1990 ja 15.6.1994 toimittamissaan kanteluissa esittämiä väitteitä, jotka koskevat syrjivien ostohintojen ja kohtuuttomien louhintalupamaksujen soveltamista toimiluvalla tuotettuun hiileen tilivuosien 1986/1987—1989/1990 aikana ja tekemään johtopäätöksiä tässä suhteessa.

3 NALOO toimitti välitoimihakemusta koskevat kirjalliset huomautuksensa 21.6.2001. British Coal, International Power plc (jäljempänä International Power) ja PowerGen (UK) plc (jäljempänä PowerGen) toimittivat omat kirjalliset huomautuksensa 25.6.2001.

4 Koska osapuolten kirjalliset huomautukset sisältävät kaikki välitoimihakemuksen ratkaisemiseksi vaadittavat tiedot, ei ole tarpeen kuulla niiden suullisia lausumia.

Oikeudenkäyntiä edeltäneet tapahtumat

5 British Coal (jäljempänä BC) omisti vuoden 1946 Coal Industry Nationalisation Actin (laki kivihiiliteollisuuden kansallistamisesta) nojalla Yhdistyneen kunin-

gaskunnan lähes kaikki hiilivarat, ja sillä oli yksinoikeus hiilen louhimiseen, kunnes sen toiminta yksityistettiin vuoden 1994 Coal Industry Actin (laki kivihiiliteollisuudesta) nojalla. Sillä oli kuitenkin oikeus myöntää yksityisille yrittäjille louhintalupia lupamaksua vastaan, jonka määrä oli vahvistettu yhdenmukaisesti.

6 Toukokuussa 1986 sovitun järjestelyn (jäljempänä vuoden 1986 järjestely) perusteella CEGB osti BC:ltä tilivuoden 1986/1987 aikana 72 miljoonaa tonnia hiiltä keskimääräiseen kaivoksella pyydettyyn kauppahintaan 172 pennyä gigajoulelta (p/GJ).

7 Vuoden 1989 Electricity Actin (sähkölaki) nojalla CEGB yksityistettiin 1.4.1990 lukien, ja sen varallisuus siirtyi kahdelle tätä tarkoitusta varten perustetulle rajavastuuyhtiölle, National Power plc:lle (jäljempänä NP), josta on tullut International Power, ja PowerGenille (jäljempänä PG). Kyseiset yhtiöt tekivät myös BC:n kanssa hiilentoimitussopimuksia (jäljempänä toimitussopimukset) 1.4.1990 lukien.

8 BC alensi maaliskuussa 1990 lupamaksua 11 GBP:sta/t 7 GBP:aan/t, ja alennus tuli voimaan 1.4.1990.

9 NALOO huomautti komissiolle 29.3.1990 tekemässään kantelussa (jäljempänä vuoden 1990 kantelu), jota se täydensi muun muassa 27.6.1990 ja 5.9.1990 esittämillään huomautuksilla, että vuoden 1986 järjestely ja BC:n ja energiantuottajien väliset toimitussopimukset sekä BC:n perimät lupamaksut olivat HT 63 artiklan 1 kohdan ja HT 66 artiklan 7 kohdan vastaisia.

10 Komissio hylkäsi NALOO:n kantelun 23.5.1991 tekemällään päätöksellä (jäljempänä vuoden 1991 päätös) siltä osin kuin kantelu koski tilannetta 1.4.1990 lähtien. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi asiassa T-57/91, NALOO vastaan komissio, 24.9.1996 antamassaan tuomiossa (Kok. 1996, s. II-1019) NALOO:n kyseisestä päätöksestä tekemän valituksen.

11 NALOO:n jäsenyritys ja yksityinen kaivosyritys H. J. Banks & Co. Ltd nosti High Court of Justicen (England & Wales) Queen's Bench Divisionissa (jäljempänä High Court) BC:tä vastaan vahingonkorvauskanteen, ja High Court esitti tässä asiassa ennakkoratkaisupyynnön yhteisöjen tuomioistuimelle, joka katsoi asiassa C-128/92, Banks, 13.4.1994 antamassaan tuomiossa (Kok. 1994, s. I-1209, 19 kohta), että HT 4 artiklan d alakohdassa, HT 65 artiklassa ja HT 66 artiklan 7 kohdassa ei luoda oikeuksia, joihin yksityiset voivat suoraan vedota kansallisissa tuomioistuimissa.

12 Kyseisen tuomion 21 kohdassa yhteisöjen tuomioistuin katsoo myös, että koska komissiolla on yksinomainen toimivalta sen toteamiseen, onko HT 65 artiklaa ja HT 66 artiklan 7 kohtaa rikottu, kansallisissa tuomioistuimissa ei voida pätevästi nostaa vahingonkorvauskannetta, jollei komissio ole tehnyt tähän toimivaltaan perustuvaa päätöstä.

13 Hopkins ja eräät muut toimiluvalla hiiltä tuottavat kaivosyritykset nostivat vastaavasti High Courtissa NP:tä ja PG:tä vastaan vahingonkorvauskanteen, ja High Court esitti tässä asiassa ennakkoratkaisupyynnön yhteisöjen tuomioistuimelle, joka katsoi asiassa C-18/94, Hopkins ym., 2.5.1996 antamassaan tuomiossa (Kok. 1996, s. I-2281, 29 kohta), että HT 4 artiklan b alakohdassa ja HT 63 artiklan 1 kohdassa ei luoda oikeuksia, joihin yksityiset voivat suoraan vedota kansallisissa tuomioistuimissa.

14 Erityisesti yksityiset eivät voi vedota kansallisissa tuomioistuimissa ostajien harjoittaman järjestelmällisen syrjinnän yhteensopimattomuuteen HT 63 artiklan

1 kohdan kanssa, ellei kyseisen asian osalta ole annettu suositusta asianomaisille hallituksille (em. asia Hopkins ym., tuomion 27 kohta).

15 Sitä vastoin kaikissa niissä tapauksissa, joissa HT 63 artiklan 1 kohdan mukaiseen suositukseen sisältyvät määräykset ovat sisällöltään ehdottomia ja riittävän täsmällisiä, yksityiset voivat vedota niihin suoraan kansallisissa tuomioistuimissa samoin edellytyksin kuin direktiiveihin (em. asia Hopkins ym., tuomion 28 kohta).

16 High Court hylkäsi Banksin sekä Hopkinsin ynnä muiden nostamat vahingonkorvauskanteet edellä mainittujen kahden tuomion perusteella.

17 Riidanalaisesta tuomiosta ilmenee, että vedoten komission yksinomaiseen toimivaltaan ja välittömän oikeusvaikutuksen puuttumiseen asiaankuuluvista perustamissopimuksen määräyksistä, NALOO teki komissiolle uuden 15.6.1994 päivätyn kantelun, jota se kutsui lisäkanteluksi (jäljempänä vuoden 1994 kantelu) ja jossa se pyysi komissiota toteamaan lainvastaisiksi ostohinnat ja lupamaksut, joita CEGB ja BC olivat soveltaneet toimiluvalla tuotettuun hiileen HT 63 artiklan 1 kohdan ja vastaavasti HT 4 artiklan d alakohdan, HT 65 artiklan ja HT 66 artiklan 7 kohdan vastaisesti vuoden 1973 ja 1.4.1990 välisenä aikana; kantelu rajattiin myöhemmin koskemaan tilivuosia 1984/1985—1989/1990.

18 Komissio hylkäsi vuoden 1994 kantelun 27.4.1998 päivätyllä päätöksellä IV/E-3/NALOO (jäljempänä vuoden 1998 päätös), joka annettiin tiedoksi NALOO:lle 1.5.1998.

19 Komissio totesi pääasiallisesti seuraavaa:

— HT 63 artiklan 1 kohdan ja HT 66 artiklan 7 kohdan tarkoitus liittyy tulevaisuuteen, ja komissio voi näiden määräysten perusteella tulevaisuuden osalta määrätä lopetettaviksi olemassa olevat menettelyt, joilla kilpailusääntöjä rikotaan. Nämä perustamissopimuksen määräykset eivät anna sille toimivaltaa tutkia 15.6.1994 tehtyä kantelua, joka koskee jo päättyneitä menettelyjä, joilla perustamissopimusta on rikottu ja joiden väitetään tapahtuneen ennen 1.4.1990.

— HT 65 artikla ei sovellu BC:n yksipuolisesti vahvistamiin louhintalupamaksuihin, joiden väitetään olevan kohtuuttomia.

— Vaikka komissiolla olisi toimivalta tutkia vuoden 1994 kantelu HT 4 artiklan d alakohdan ja HT 66 artiklan 7 kohdan perusteella ja vaikka edellä mainitun HT 65 artiklan katsottaisiin soveltuvan tapaukseen, NALOO ei ole esittänyt riittävää todennäköisyysnäyttöä osoittaakseen oikeiksi väitteensä kilpailusääntöjen rikkomisesta. Komissio ei missään tapauksessa voi käynnistää tutkintaa NALOO:n mainitsemien seikkojen perusteella, erityisesti kun otetaan huomioon em. asiassa T-57/91 annettu tuomio.

Riidanalainen tuomio

20 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa ensinnäkin riidanalaisen tuomion 52 kohdassa, että NALOO:n ilmoittamista tilivuosiin 1986/1987—1989/1990 liittyvistä rikkomisista komission käsiteltävänä on ollut yksi ja sama kantelu, koska vuoden 1994 kantelussa on vain kysymys vuoden 1990 kantelun laajentamisesta.

21 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päättelee riidanalaisen tuomion 58 kohdassa komission tulkitsevan, että "olemassaolevat menettelyt", joilla HT 63 artiklan 1 kohtaa ja HT 66 artiklan 7 kohtaa rikotaan, ovat sellaisia, jotka jatkuvat edelleen niistä tehdyn kantelun tekopäivänä. Koska NALOO:n kantelun ensimmäinen osa toimitettiin vuonna 1990 ja sen ensimmäistä osaa ainoastaan laajentava lisäosa vuonna 1994, tuomioistuin toteaa riidanalaisen tuomion 59 kohdassa, että on komission oman päättelyn mukaisesti katsottava, että komission käsiteltäväksi oli saatettu olemassaolevia rikkomisia.

22 Riidanalaisen tuomion 61 ja 63 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo lisäksi, että edellä mainitun asian Hopkins ym. tuomion 19 kohdasta ja tehokkaan oikeussuojan periaatteesta seuraa, että HT 4 artiklan b alakohta yhdessä HT 63 artiklan 1 kohdan kanssa ja vastaavasti HT 4 artiklan d alakohta yhdessä HT 66 artiklan 7 kohdan kanssa oikeuttavat joka tapauksessa komission tutkimaan NALOO:n kantelun molemmat osat, siltä osin kuin kantelussa pyydetään komissiota toteamaan, että tilivuosien 1986/1987—1989/1990 kuluessa sähköntuottajat ovat soveltaneet syrjiviä ostohintoja ja BC kohtuuttomia lupamaksuja toimiluvalla tuotettuun hiileen.

23 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa tätä taustaa vasten riidanalaisen tuomion 64 kohdassa, että HT 63 artiklassa ja HT 66 artiklan 7 kohdassa komissiolle annetaan toimivalta tutkia NALOO:n kantelu siltä osin kuin siinä väitetään näitä artikloja rikotun tilivuosina 1986/1987—1989/1990.

24 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo samoin riidanalaisen tuomion 76 kohdassa, että NALOO:n tekemän tilivuosia 1986/1987—1989/1990 koskevan kantelun tutkiminen ei voi vaarantaa oikeusvarmuuden periaatetta.

25 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa riidanalaisen tuomion 80 ja 82 kohdassa, että vuoden 1998 päätöksen lainmukaisuuden arvioimiseksi ei ole

tarpeen ratkaista kysymyksiä komission oikeudesta antaa muunlaisia oikeudellisia ratkaisuja kuin suosituksia eikä suositusten kansallisista oikeusvaikutuksista tai HT 65 artiklan sovellettavuudesta riidanalaisiin lupamaksujen määriin.

26 Mitä tulee komission velvollisuuteen tutkia NALOO:n tekemä kantelu, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin huomauttaa riidanalaisen tuomion 85 kohdassa, että komissiolla on yksinomainen toimivalta "väitettyjen" rikkomisten toteamiseen, ja toteaa tätä taustaa vasten, että koska komissio on käsiteltävässä tapauksessa ollut toimivaltainen tutkimaan NALOO:n kantelun tilivuosiin 1986/1987—1989/1990 liittyvistä väitetyistä rikkomisista, sen velvollisuutena oli tutkia kyseinen kantelu.

27 Vuoden 1998 päätös, jossa tarkasteltiin toissijaisesti NALOO:n kantelua, kumottiin lopulta perusteluiltaan puutteellisena niin syrjivien hintojen (riidanalaisen tuomion 103—115 kohta) kuin kohtuuttomien lupamaksujenkin (116—124 kohta) osalta.

Välitoimimenettely

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

28 Oikeuttaakseen lykkäämishakemuksensa fumus boni juriksen komissio korostaa, että riidanalaisessa tuomiossa asetettu sille kuuluva velvollisuus tutkia jokainen sille osoitettu kantelu on vastoin yhteisöjen tuomioistuimen ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen oikeuskäytäntöä ja että kyseistä velvollisuutta ei edes perustella riidanalaisessa tuomiossa.

29 Vedoten edellä mainittuun asiaan Hopkins ym. komissio katsoo, ettei se ollut lainkaan toimivaltainen toimimaan menneisyyteen sijoittuvien, väitettyjen rikkomisten suhteen, paitsi jos tämä olisi osoittautunut välttämättömäksi sen varmistamiseksi, että HT 4 artiklan b alakohdalla yhdessä HT 63 artiklan 1 kohdan tai HT 4 artiklan d alakohdalla yhdessä HT 66 artiklan 7 kohdan kanssa on tulevaisuudessa tehokas vaikutus, mistä ei ollut kysymys tässä tapauksessa.

30 Komission toimivalta ei voi perustua sellaiseen muodolliseen perusteeseen kuin väitetyn rikkomisen jatkumiseen asiasta tehdyn kantelun jättöhetkellä. Näin ollen ei pitäisi olla ratkaisevaa, että vuoden 1990 kantelussa ilmoitettu väitetty rikkominen on jatkunut kahden päivän ajan kantelun tekemisen jälkeen ja päättynyt 1.4.1990. Joka tapauksessa komissio kiistää ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toteamuksen, jonka mukaan vuoden 1994 kantelulla ainoastaan laajennettiin vuoden 1990 kantelua.

31 Komissio arvostelee lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että se ei tarkastele komission ja väliintulijoiden esiin nostamaa kysymystä komission toimivallan laajuudesta, minkä seurauksena komissio ei ole varma siitä, mihin toimenpiteisiin sen pitäisi ryhtyä ja mitkä näiden toimenpiteiden vaikutukset ovat, jos NALOO:n kantelu todetaan perustelluksi.

32 Kiireellisyyskysymyksen osalta komissio, joka muistuttaa, ettei se pidä itseään toimivaltaisena tutkimaan NALOO:n kantelua, väittää ensinnäkin, että jos sen pitäisi antaa suositus näissä olosuhteissa, se ei toimisi sille perustamissopimuksessa määrätyn toimivallan puitteissa. Yhteisöjen tuomioistuimen vakiintunut oikeuskäytäntö (yhdistetyt asiat 31/77 R ja 53/77 R, komissio v. Yhdistynyt kuningaskunta, määräys 21.5.1977, Kok. 1977, s. 921, 17 ja 20 kohta; Kok. Ep. III, s. 395 ja yhdistetyt asiat C-239/96 R ja C-240/96 R, Yhdistynyt kuningaskunta v. komissio, määräys 24.9.1996, Kok. 1996, s. I-4475, 69 kohta) nimittäin osoittaa, että toimivallan jakoa yhteisön eri toimielinten ja toimielinten ja jäsenvaltioiden välillä koskevat säännöt ovat niin tärkeitä, että niiden ilmeinen loukkaaminen voi sinänsä johtaa sellaisen korjaamattoman

vahingon syntymiseen, joka oikeuttaa soveltamaan perustamissopimuksessa määriteltyjä väliaikaistoimenpiteitä.

33 Tällainen toimivaltajaon loukkaaminen olisi komission mukaan erityisen väistämätön näissä olosuhteissa. Yhtäältä komission pitäisi turvautua käytössään oleviin pakottaviin valtuuksiin NALOO:n kantelun tutkimiseksi ja siinä esitettyjen väitteiden selvittämiseksi, ja tätä varten sen olisi käytettävä perustamissopimukseen sisältymättömiä keinoja, mikä johtaisi osapuolten oikeudellisten intressien loukkaamiseen ja jopa koko oikeusjärjestyksen korjaamattomaan loukkaamiseen. Toisaalta jos komission pitäisi antaa suositus riidanalaisen tuomion perusteella, on erittäin todennäköistä, että kansallisissa tuomioistuimissa nostettaisiin välittömästi vahingonkorvauskanteita BC:tä, International Poweria (jäljempänä IP) ja PG:tä vastaan. Kuitenkin jäsenvaltiossa nostettava kanne, joka perustuisi yhteisöjen toimielimen laittomasti hyväksymiin toimenpiteisiin, voisi johtaa yhteisöjen ja jäsenvaltioiden välisen toimivaltajaon korjaamattomaan loukkaamiseen.

34 Myös komission yksiköiden oma toiminta kärsisi vakavaa ja korjaamatonta vahinkoa. Ilmoitettujen asioiden menneisyyteen sijoittuminen ja NALOO:n toimittamien lukujen epäluotettavuus merkitsevät sitä, että NALOO:n kantelun tutkiminen olisi vaikeaa sekä asiaan liittyvien henkilöiden yksilöimisen että luotettavien lukujen hankkimisen suhteen. Komission taloudelliset ja inhimilliset voimavarat ovat rajalliset, ja NALOO:n kantelua tutkivia työntekijöitä ei kyettäisi irrottamaan komission mielestä kiireellisempien ja tärkeämpien tehtävien parissa työskentelyyn. Kyseisen kantelun eteenpäin viemiseen käytettävät rahavarat menisivät ehdottomasti hukkaan.

35 IP ja BC ovat ensisijaisesti sitä mieltä, että vaikka riidanalaisen tuomion täytäntöönpanoa ei lykättäisi, komission ei ole pakko tutkia NALOO:n kantelua

tilivuosien 1986/1987—1989/1990 osalta ennen kuin tehty valitus on käsitelty. Ottaen huomioon, että riidanalainen tuomio on epäselvä, että kantelu koskee vuotta 1990 edeltäviä tapahtumia, ja että NALOO hakee päätöstä nostaakseen vahingonkorvauskanteita kansallisissa tuomioistuimissa, tuomio voitaisiin edelleen panna täytäntöön säädetyssä kohtuullisessa ajassa, vaikka odotettaisiinkin tuomioistuimen päätöstä valitusasiassa.

36 Kiireellisyyskysymyksen osalta sekä PG että, toissijaisesti, BC ja IP tukevat pääasiallisesti komission esittämiä näkemyksiä.

37 IP korostaa myös, että kiireellisyysedellytystä on sovellettava erityisen joustavasti, kun täytäntöönpanon lykkäämisvaatimuksen kohteena oleva velvoite ei ole lopullinen eikä välittömästi sitova, vaan sitä on ainoastaan noudatettava "kohtuullisessa ajassa", ja kun se koskee ainoastaan yhtä henkilöä, mikä poistaa siltä yleisen luonteen. Tämä pätee käsiteltävänä olevassa asiassa yksinomaan komissiota koskevaan velvollisuuteen ryhtyä toimenpiteisiin riidanalaisen tuomion täytäntöönpanemiseksi.

38 BC väittää, että riidanalaisen tuomion antamisen jälkeen on erittäin epävarmaa, mihin toimenpiteisiin komission on ryhdyttävä. Jos komission on tutkittava NALOO:n kantelu, valitusasiasta annettavalla tuomiolla ei ole mitään vaikutusta. BC toteaa lisäksi, että sen yhteistyö komission kanssa kyseisen kantelun tutkimisessa olisi hyödytöntä ja aiheuttaisi sille merkittäviä resurssitappioita.

39 PG huomauttaa puolestaan, että komissio saisi luultavasti NALOO:n kantelun tutkimisen päätökseen ennen kuin yhteisöjen tuomioistuin antaa tuomionsa. Kyseisen kantelun tutkiminen olisi monimutkaista, koska komission pitäisi rekonstruoida vuosien 1986 ja 1990 välinen markkinatilanne. Kaiken lisäksi olisi

epäselvää, millaisiin toimenpiteisiin komission pitäisi tutkimusten perusteella ryhtyä. Tässä tapauksessa komissiolle ja PG:lle aiheutuva vahinko ei olisi korvattavissa rahallisesti, mikä johtaisi sellaiseen lähes selvittämättömään tilanteeseen, joka tunnetaan eräänlaisen korvaamattoman vahingon nimellä yhdistetyissä asioissa 42/59 TO ja 49/59 TO, Breedband ym., 30.6.1961 annetussa määräyksessä (Kok. 1962, s. 323, 328).

40 NALOO puolestaan vaatii hakemuksen hylkäämistä. Sen mukaan vaaditut vahingonkorvaukset olisivat ajankohtaisia vasta sitten, jos komissio saisi kantelun tutkimukset päätökseen ja antaisi suosituksen ennen kuin yhteisöjen tuomioistuin ratkaisee valitusasian. Komissio ei kuitenkaan väitä, että tutkimukset etenisivät nopeasti, vaan korostaa päinvastoin kantelun tutkimisen monimutkaisuutta. Koska komissio tutki vuoden 1994 kantelua neljä vuotta, ei ole todennäköistä, että tämänkään kantelun tutkimuksia saataisiin nopeasti päätökseen.

41 Mitä tulee HT 47 artiklassa komissiolle myönnettyihin tutkintavaltuuksiin, kyseisessä artiklassa osoitetaan ainoastaan näiden valtuuksien käyttömahdollisuus. Tutkintavaltuuksien mahdollinen käyttäminen olisi oikeutettua, vaikka yhteisöjen tuomioistuin lopulta kumoaisi riidanalaisen tuomion siksi, että kyseisessä tuomiossa velvoitetaan suoraan tutkimaan NALOO:n kantelu.

42 Muiden yritysten intressien loukkaamisen suhteen NALOO huomauttaa, että komission hankkimia tietoja ei voitaisi käyttää kuin NALOO:n kantelun tutkimiseen ja että komissiota sitoo vaitiolovelvollisuus.

43 Komission toiminnalle mahdollisesti aiheutuvaan vahinkoon liittyen NALOO huomauttaa, että mikään ei osoita, etteikö komissio kykenisi suorittamaan muita tehtäviään kantelun tutkimisen vuoksi.

Asian arviointi

44 Aluksi on huomautettava, että osapuolet eivät ole yksimielisiä siitä, mitä seurauksia riidanalaisesta tuomiosta on komissiolle, eivätkä varsinkaan siitä, millaisiin toimenpiteisiin sen pitäisi ryhtyä tuomion täytäntöönpanemiseksi kohtuullisessa ajassa.

45 Tässä suhteessa on huomautettava, että välitoimista päättävän tuomioistuimen asiana ei ole täsmentää muutoksenhaun kohteena olevan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomion täytäntöönpanoa koskevia yksityiskohtaisia sääntöjä (ks. asia C-254/97 P-R, Euroopan parlamentti v. Innamorati, määräys 15.9.1995, Kok. 1995, s. I-2707, 18 kohta).

46 Samoin on syytä muistaa, että EHTY:n tuomioistuimen perussäännön 53 artiklan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomioon kohdistuvalla valituksella ei periaatteessa ole lykkäävää vaikutusta. Kuitenkin HT 39 artiklan toisen kohdan mukaan yhteisöjen tuomioistuin voi, jos se katsoo olosuhteiden sitä edellyttävän, määrätä valituksenalaisen tuomion täytäntöönpanon lykkäämisestä.

47 Työjärjestyksen 83 artiklan 2 kohdasta seuraa, että lykkäämisen myöntäminen HT 39 artiklan toista kohtaa soveltamalla riippuu kiireellisyyden osoittavien olosuhteiden olemassaolosta sekä tosiasiallisista ja oikeudellisista perusteista, joilla voidaan ensiarviolta perustella tällainen toimenpide.

48 On selvitettävä, täyttyvätkö nämä ehdot tässä tapauksessa.

49 Mitä tulee ensi näkemältä lykkäämisen myöntämisen oikeuttavien perusteiden olemassaoloon, riittää kun todetaan, että riidanalaisesta tuomiosta tehty valitus

koskee periaatekysymyksiä, jotka liittyvät komission toimivaltaan EHTY:n perustamissopimuksen kilpailuoikeudellisten määräysten soveltamisessa ja joihin ei löydy ilmeistä vastausta yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännöstä.

50 NALOO myöntää sitä paitsi, että komission hakemuksessaan mainitsemat väitteet eivät ole täysin perusteettomia.

51 Näin ollen lykkäämispyyntöä ei pitäisi hylätä tästä syystä.

52 Kun on kysymys kiireellisyysedellytyksestä, välitoimimenettelyn tarkoituksena on varmistaa tulevan lopullisen päätöksen täysi tehokkuus, jotta vältetään aukot yhteisöjen tuomioistuimen takaamassa oikeussuojassa (ks. erityisesti asia 27/68 R, Renckens v. komissio, määräys 12.12.1968, Kok. 1969, s. 274, 276; asia C-399/95 R, Saksa v. komissio, määräys 3.5.1996, Kok. 1996, s. I-2441, 46 kohta ja asia C-393/96 P(R), Antonissen v. neuvosto ja komissio, määräys 29.1.1997, Kok. 1997, s. I-441, 36 kohta). Tämän tavoitteen saavuttamiseksi kiireellisyyttä on arvioitava siihen nähden, onko asiassa tarpeen antaa väliaikainen ratkaisu, jotta vältytään siltä, että väliaikaista oikeussuojaa pyytäneelle asianosaiselle aiheutuu vakavaa ja korjaamatonta vahinkoa (ks. vastaavasti asia C-65/99 P(R), Willeme v. komissio, määräys 25.3.1999, Kok. 1999, s. I-1857, 62 kohta).

53 Sen asianosaisen, joka vetoaa vakavaan ja korjaamattomaan vahinkoon, on näytettävä tällainen vahinko toteen (ks. vastaavasti asia C-329/99 P(R), Pfizer Animal Health v. neuvosto, määräys 18.11.1999, Kok. 1999, s. I-8343, 75 kohta). Vaikka tässä suhteessa ei vaadita vahingon aiheutumisesta ehdotonta varmuutta vaan riittävää todennäköisyyttä, kantaja on kuitenkin velvollinen näyttämään toteen ne tosiseikat, joiden perusteella voidaan katsoa, että tällaista vahinkoa voi aiheutua.

54 Käsiteltävänä olevassa asiassa on todettava, että komissio ei ole missään yhteydessä osoittanut, että lykkääminen olisi tarpeen tulevan lopullisen valitusta koskevan päätöksen täysimääräisen tehokkuuden varmistamiseksi. Komissio ei näytä erityisesti toteen, että väitetty vahinko olisi muuta kuin teoreettinen mahdollisuus, että se olisi määrällisesti tai laadullisesti riittävän vakava tai että se olisi luonteeltaan korjaamaton.

55 Mitä tulee komission toimenpiteistä NALOO:n kantelun tutkimisessa aiheutuviin yritysten intressien loukkaamisiin on huomautettava heti aluksi, että kilpailuoikeuden soveltamista koskevan hallinnollisen menettelyn jatkaminen, kun sitä on järjestelty siten, että yritykset voivat esittää käsityksensä ja komissio saada tietoja, ei aiheuta yrityksille muita velvollisuuksia kuin osallistumisvelvollisuuden tähän menettelyyn oikeuksiensa puolustamiseksi. Tämän kaltainen velvollisuus ei ole sellainen, että se aiheuttaisi vaaditut toimenpiteet oikeuttavaa vakavaa ja korjaamatonta vahinkoa kyseisten yritysten oikeudelliselle asemalle tai niiden intresseille (ks. yhdistetyt asiat 60/81 R ja 190/81 R, IBM v. komissio, määräys 7.7.1981, Kok. 1981, s. 1857, 10 kohta).

56 Lisäksi on edelleen epävarmaa, käyttäisikö komissio lainkaan tutkintavaltuuksiaan, ja ne vaikeudet, joita komissiolla voisi olla NALOO:n kantelua tutkiessaan, riippuvat osapuolten yhteistyöhalukkuudesta, josta ei vielä tässä vaiheessa ole varmuutta.

57 Mitä tulee siihen mahdollisuuteen, että NALOO nostaisi tai esittäisi kanteen tai vaateen tuomioistuimessa komission toimenpiteiden seurauksena, on todettava, että pelkkä vahingonkorvauskanteen nostaminen ei ole omiaan aiheuttamaan vakavaa ja korjaamatonta vahinkoa. Lisäksi tällaisen kanteen nostaminen on tällä hetkellä luonteeltaan täysin hypoteettinen mahdollisuus. Itse asiassa kanteen nostaminen riippuu siitä, ryhdytäänkö ennen lopullista päätöstä komission hyvin monimutkaisena pitämiin tutkimuksiin, joita ei tämän menettelyn puitteissa esiin tulleiden asioiden perusteella luultavasti saataisi pikaisesti päätökseen.

58 Yleiset väitteet, joiden mukaan komission yksiköiden toiminnalle aiheutuisi käytännöllisiä tai hallinnollisia vaikeuksia riidanalaisen tuomion välittömästä täytäntöönpanosta, eivät ole peruste anotulle lykkäämiselle.

59 Edellä olevasta seuraa, että riidanalaisen tuomion täytäntöönpanon lykkäämispyynnön edellyttämää kiireellisyysedellytystä ei ole näytetty toteen ja että pyyntö on niinmuodoin hylättävä.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTTI

on määrännyt seuraavaa:

1) **Välitoimihakemus hylätään.**

2) **Oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin.**

Annettiin Luxemburgissa 17 päivänä heinäkuuta 2001.

R. Grass — kirjaaja

G. C. Rodríguez Iglesias — presidentti